

vstoupit řádně v sebe sama při tomto voskovém zmrtvýchvstání. Bezděčně se při té příležitosti do něho muselo vkrást cosi nového a hrozivého, musilo se do něho přimísit cosi z šílenství toho geniálního maniaka, který ho zkoncipoval ve své megalománii, a co muselo Bianku naplnit děsem a hrůzou. Vždyť už ten, kdo je velmi nemocen, odsunuje se a vzdaluje sám od sebe, jakým byl kdysi, a což teprve tak nepatříčně zmrtvýchvstalý! Jak se teď choval k své nejbližší pokrevní příbuzné? Pln umělé veselosti a bravury hrál svoji šaškovsko-císařskou komedii, usměvavý a skvělý. Musel se tak velice maskovat, anebo se tak velice bál dozorců, kteří ho odevšad sledovali, jak stojí na odiv vystaven ve špitálním sále voskových figur, kde oni všichni žili pod knutou – nemocničních zákazů? Cožpak se on, obtížně vydestilovaný z šílené představy kohosi neznámého, čistý, vyléčený a posléze zachráněný, nemusel trást, že by ho znovu uvrhli do neklidu a chaosu?

Když můj zrak opět vyhledal Bianku, spatřil jsem, že si skryla obličej do kapesníku. Vychovatelka ji objala paži a zablýskla prázdnýma emailovanýma očima. Nemohl jsem déle pohlížet na Biančinu bolest, cítil jsem, že mě zachvacuje křečovitý pláč, a zatahl jsem Rudolfa za rukáv. Zamířili jsme k východu.

Za našimi zády ten našminkovaný předek, ten děd v květu života, posílal dál všem okolo své zářivé vladařské pozdravy, v přemíře horlivosti pozvedl dokonce ruku, málem za námi posílal polibky v tom nehybném tichu uprostřed sykotu acetylenových lamp a tichého šumění deště na plátně stanu, z posledních sil vystupoval na špičky, skrz naskrz nemocný a jako všichni jeho druhové teskníci po práchnivině smrti.

V předsíni nás oslovilo našminkované poprsí paní pokladní, třpytící se brilianty a zlatou plombou na černém pozadí magických drapérií. Vyšli jsme do noci, rosné a teplé deštěm. Střechy plné stékající vody se leskly, okapy jednotvárně plakaly. Běželi jsme pleskajícím lijákem, ozářeným světlem luceren pozvánějících v dešti.

XXXII

Ó propasti lidské licoměrnosti, ó vskutku pekelná intriko! V čí mysli se mohla vylihnout ta jedovatá a satanská myšlenka, svou smělostí daleko překonávající nejkrajnější výmysly fantazie? Čím hlouběji pronikám k její propastné ničemnosti, tím větší podiv se mě zmocňuje nad tou nekonečnou perfidností, tím zátřpytem geniálního zla v jádře zločinného nápadu.

Předtucha mě tedy nemýlila. Zde, v naší blízkosti, vprostřed zdánlivé zákonnosti, vprostřed obecného míru a pravoplatnosti se odehrával zločin, nad nímž hrůzou vstávaly vlasy na hlavě. Ponuré drama se tu odehrávalo v dokonalém tichu, tak zamaskovaném a utajeném, že se ho nikdo nemohl domyslit a vysledovat mezi nevinnými úkazy tohoto jara. Kdo mohl mít jen stín podezření, že mezi němým, očima loupajícím a na klíčku natočeným manekýnem a jemnou, tak pečlivě vychovanou, tak pěkně rostlou Biankou se odehrála rodinná tragédie? Kdo vlastně byla Bianka? Máme tedy posléze poodhalit cípek tajemství? Co na tom, že nepocházela